

NIEUWSBRIEF

NUMMER **3**

juni 2013

HET BEHOUDEN WAARD

Deze week liep ik door het oude gedeelte van Amersfoort, hartje stad en verwonderde me erover dat het er zo groen was. Overal waar je keek bloemen, planten, (geleide)bomen en boompjes. Elk mogelijk plekje was benut: blinde muren, lantaarnpalen, bakken, potten op banken en tafels enz. Heel veel stokrozen, die het schijnbaar overal goed doen. Wat een genot voor de zintuigen! Het schijnt trouwens een trend te zijn. Wat mij betreft een hele goede! Ik heb thuis meteen stokrozen gekocht en langs een akelig kale zijgevel van ons huis geplant. Eén of twee stenen uit de bestrating, dat is alles, maar wat een verschil meteen! Het fleurt er letterlijk van op. In Frankrijk zie je, als je een plaats inrijdt, aan het begin een bord met de aanduiding:

Stokrozen geven fleur en flair!

‘Ville fleuri’ en dan een aantal bloemen, sterren, zeg maar. Dat geeft aan hoe fleurig die plaats oogt. En reken maar dat de lokale bevolking haar best doet een flink aantal ‘sterren’ te scoren! Net als in Amers-

foort. Wat mij betreft mag er hier bij ons ook aangekondigd worden dat de jury langskomt. Wie weet wat dat oplevert. Nog beter: laten we maar eens wedijveren met onze burens, met de straat of het hele dorp en de bloemetjes eens letterlijk flink buiten zetten. En dat niet voor een jury, maar voor ons aller welzijn. Laten we trots zijn op ons dorp! Een hele fleurige zomer toegewenst!

Liesbeth Leenman, redactie.

BESTUURSWISSELING

Met de komst van Joop Kuipers in het bestuur van de Stichting Dorpsbehoud, bleken we er destijds een enthousiaste bestuurder bij te hebben. Joop was bereid om het secretariaat op zich te nemen (in deze club gecombineerd met het penningmeesterschap), en ging ook aan de slag met het maken van een website. Dat laatste gaf aan waar het sindsdien wat aan had ontbroken: vernieuwingsdrang. Om die reden was Joop ook indirect de ‘aangever’ voor een nieuwsbrief, die door de voorzitter werd bedacht en vervolgens door Liesbeth Leenman werd gerealiseerd.

Op enig moment meende Joop dat hij als fractielid voor de PvdA in de gemeenteraad van Hardinxveld-Giessendam voorzichtig moest zijn. Integriteit is een belangrijk goed, dat bovenal gewaarborgd moet zijn bij bestuurders. En hoewel er in de praktijk niets aan schortte - dat liet Joop niet gebeuren - vond hij het toch beter zijn functie binnen de stichting neer te leggen. Wij zijn Joop veel dank verschuldigd en raken in hem een actief bestuurder kwijt. Intussen zijn de secretariaatswerkzaamheden overgenomen door Liesbeth Leenman.

OPMERKELIJK

Het sloop er zo in, al dat drukke verkeer het werd vanzelf steeds meer en meer.

De verkeersinfo meldt steeds vaker Hardinxveld.

Gevolg en oorzaak: sluipverkeer.

HET STATION

‘het juweeltje van ons dorp’

Het juweeltje anno 2013.

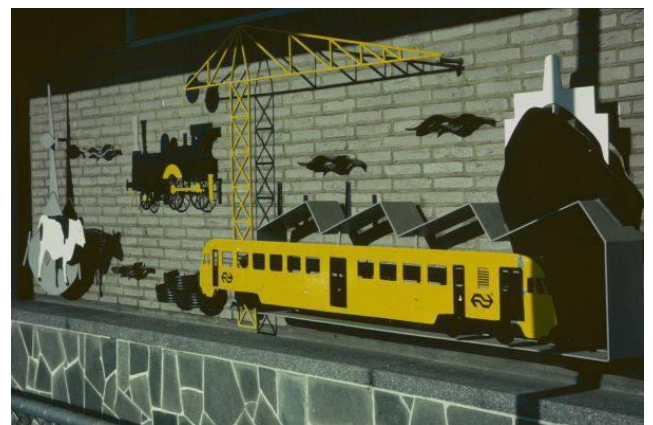
Altijd een plaats van komen en gaan, en daarom door vrijwel elke Hardinxvelder wel eens, of dagelijks betreden. Naar school, werk, dagje uit, bezoek halen of brengen: het station vormt daarvan het begin en/of het eind. Er wordt begroet, nagewuifd, bijgepraat, nagepraat en eindeloos veel gewacht... of gerend... Wie heeft er geen herinneringen aan het station?

Het station, al tientallen jaren het hart van het dorp met zijn aan- en afvoer van reizigers. Het eerste of het laatste wat je van Hardinxveld-Giessendam te zien krijgt als je per trein reist. En daarom zeker van belang voor het aanzien van ons dorp. Hoewel het uiterlijk in die tijd schijnbaar niet veel veranderd is, zijn er toch significante verschillen waar te nemen met zo'n dikke vijftig jaar geleden, toen het gebouwd werd.

Na de Tweede Wereldoorlog, toen het toenmalige station bij een bombardement grotendeels vernield

werd, werd het minst beschadigde stuk wat opgelapt en deed jarenlang dienst als station.

Maar op den duur voldeed dit niet meer: het was weinig representatief, viel esthetisch uit de toon en had te weinig bergruimte. Tijd voor nieuwbouw! En die mocht er wezen! Op 15 november 1958 werd er een nieuw stationsgebouw geopend, met een voor die tijd revolutionair aanzien. Ontworpen door N.S.-architect ir. K. van der Gaast, werd het in verschillende kranten als een 'juweeltje van moderne bouwkunst' geroemd. Vanaf de straatzijde bevatte het gebouw achtereenvolgens van links naar rechts: een berging met daarachter een kolenbergplaats, dames- en herentoiletten, een wachtkamer, een hal, loketten met kantoorruimte en bloktoestel en ten slotte een bagageruimte voor goederen. Tegen het station aan stond een bewaakruimte voor de destijds aanwezige toezichthouder op de rijwielstalling, waar in die tijd 170 fietsen konden worden gestald. De opening werd verricht door de president van de Nederlandse Spoorwegen, de heer ir. F.Q. den Hollander, die samen met Sinterklaas in de N.S-directietrein arriveerde. Er werden geschenken aangeboden: een vlaggenstok en een bloemenbak door de aannemer, nog een bloemenbak door het plaatselijke N.S.-personeel, en een metaalplaatje, dat namens burgemeester Brinkman door de gemeente aangeboden werd.

Nog altijd het bekijken waard.

Dit ontwerp was van de plaatselijke binnenhuisarchitect de heer J.C. Borsje, en beeldde de structuur uit van de bedrijvigheid binnen de gemeente Hardinxveld-Giessendam, zowel in het verleden als in het heden. Zelfs het heden anno nu, hoewel dat niet echt meer te zien is.

Dat wil zeggen: letterlijk, want het kunstwerk is tegenwoordig nog amper te zien achter de hoge heg. En het station zelf? Dat is nog amper te zien achter alle planken en hekwerken die op en voor de eens zo imponerende trappen geplaatst zijn. Veiligheid is een goed ding om na te streven, maar misschien zou het esthetische aspect iets meer aandacht kunnen krijgen. Zou een en ander meer aangepast kunnen worden aan de oorspronkelijke architectuur. Want ook al is het interieur drastisch van bestemming veranderd, van buiten is ons station nog steeds het station: de eerste of laatste indruk van ons dorp voor velen. Welke indruk laat dit bij u na?

DE K(R)ONING EN DE BOOM.

De onthulling.

Het was een prachtige, stralende dag toen de nieuwe koning ingehuldigd werd met zijn koningin. Het hele land vierde uitbundig feest. In iedere stad, ieder dorp wapperden de vlaggen, werden aubades gehouden en kroningsbomen geplant. Zo ook in het dorp aan de rivier. Een mooie koningslinde verhieft trots zijn kroon op een centrale locatie, ter nagedachtenis aan deze bijzondere dag. En dat was niet alles: bij de boom werd tevens een verrassing onthuld! Enkele goede feeën, die bang waren dat de boom evenals zijn voorgangers vroegtijdig gekapt zou worden, hadden zich ingezet voor het behoud ervan. Eén ervan heette 'Dorpsbehoud'. Blij zagen zij toe hoe een keurig, passend hekwerk de boom be-

Kroningsboom met hekwerk en tekstbordje.

schermde en verfraaide. Driewerf hoera! Lange leve de koning en de boom! Mogen zij nog lang en gelukkig leven!

STRAATNAMEN

Ooit was Buitendams vol boerenbedrijvigheid met 'huis-ter-om-op' een boerderij. Van deze boerencultuur is (helaas) heden ten dage niets meer over. Wat echter er aan herinnert zijn de namen van de straten, die gelegen zijn in het gebied waar vroeger de boer en zijn knecht de koeien molken en het hooi van het land haalden: 'Giessendam-West', in de volksmond ook wel 'Westwijk'. In deze rubriek een straatnaam uit- en toegelicht. Deze keer: Vierling. Deze benaming duidt niet, zoals men misschien in eerste instantie denken zou, aan een vierling die ooit in Buitendams geboren is of iets dergelijks. Enige gelijkenis is er wel: zoals één embryo zich kan delen tot vier, zo werd een dikke wilgenstok wel in vieren, of zelfs in vijven gedeeld. Deze werden vierlingen genoemd. Van deze delen werden in de hoepmakerij hoepels gemaakt voor de vatenmakerij. Minder dikke stokken werden in tweeën of drieën gekloofd. De laatsten werden 'kluchten' of 'drieklievers' genoemd. Het liefst werd hiervoor driejarig hout gebruikt; tweejarig hout was nog te zwak en vierjarig te stug. Vierlingen werden onder andere gebruikt voor hoepels voor de cementvaten. Toen vanaf 1926 cementzakken gebruikt werden in plaats van vaatverpakking, waren er vrijwel geen vierlingen meer nodig. Zelfs voor de bouw van de huizen in de Vierling werd geen uitzondering gemaakt...

Hoepmakerij uit het begin van de twintigste eeuw.

UIT HET NIEUWS

WINDMOLENS

Waar weg en spoor te samen vloeit
En Gorkum rijst van ver
Daar heft zich aan de noorderzoom
En spiegelt in de Steenenhoek
Drie mast van der en her

't Zijn windmolens – 't zijn windmolens
Waarvan de wereld spreekt;
In wei en Waard alom te zien
Verstorend in de hele streek
Misplaatst het aanzien overal.

We hebben daar een mooie uitdrukking voor: Over de schutting gooien. Nou nog niet echt over de schutting dan, maar toch wel er 'klem' naast. 't Is dat de zon niet in het noorden staat, anders hadden we er toch wel constant de schaduw van... Drie grote, hoge en vooral onogelijke windmolens. En nu is het feit dat ze bijna op Hardinxvelds grondgebied staan nog niet zo'n ramp. Erger is dat er geen plek in ons mooie gebied is zonder dat ons zichtbeeld wordt verstoord door die drie uitgerekte puisten. Een - driedelig - peper-, zout- en mosterdstel van mega-formaat. Als je vanuit Ottoland in zuidelijke richting kijkt, over de Nieuwe Wolpherense dijk vanaf Gorinchem komt, op de Werkendamse Bandijk rijdt, in de polder Giessendam vanuit het noordwesten wil genieten van de prachtige toren van Giessen-Oudekerk of gewoon in veel gevallen ergens uit het raam kijkt. Uit milieuoogpunt zijn ze er geplaatst. Typisch voorbeeld van het ene gat met het andere vullen. Uit

milieutechnische oogpunt goed voor de energievoorziening (met de nodige subsidie!), maar verwoestend voor het landschappelijke milieu. Drie poldermodellen op een rijtje. Het zal u duidelijk zijn dat niet iedereen even blij is met deze vernieuwingsdrang van de buurgemeente Giessenlanden.

Niet mis te kijken...

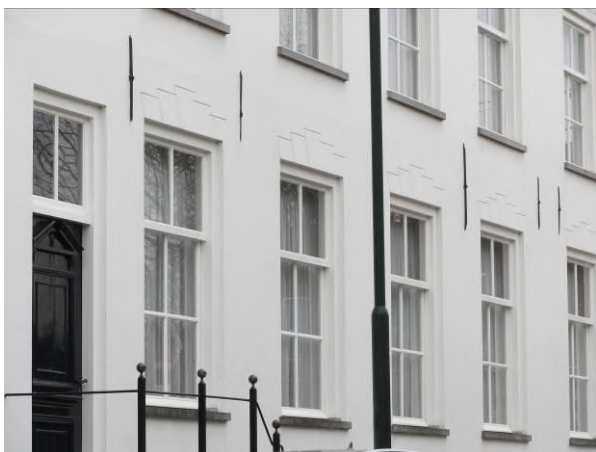
HERGEBRUIK

Onlangs was ik in Neerijnen, een plaatsje in de Betuwe. Ooit decoratie voor de film Oorlogswinter. Kort na de opnamen reed ik er destijds op een mooie dag over de dijk. Links en rechts lagen tegen de hagen en hekwerken restanten van wat eerder sneeuw had moeten zijn. Een mooie entourage. Ook nu zonder film en nepsneeuw. Kortgeleden was ik er dus weer. Ik bezocht – op uitnodiging – Het Stroomgebouw. Wist niet wat het was, maar had wel een vermoeden. Een voormalig elektriciteitsstation. Een verdeel- of tussenstation. Inmiddels omgebouwd tot cultuurhistorisch centrum. Hiervoor door eigenaar Nuon geschonken aan de gemeente Neerijnen, die er van maakte wat het nu is. Samen met de plaatselijke maatschappelijke instellingen en met welwillende ondernemers. In heel Nederland wordt van alles hergebruikt. Van klein tot groot. Of Hardinxveld-Giessendam die ontwikkeling volgt weet ik niet. Ik krijg soms het gevoel, dat dit niet zo is. Dat ons dorp daarin een achterstand oploopt. Veel verder dan het ombouwen van een voormalige hoepelmakershuur tot achterhuis met bijkeuken komt men veelal niet. Natuurlijk zijn er wel voorbeelden, zoals het hergebruik van een

voormalig gemeentehuis als kantoor voor een aannemersbedrijf. Of toonzaal voor een meubelwinkel. Of een museum in een voormalige boerderij. Het inrichten van een voormalig hotel-restaurant tot een particulier kantoor. Zo zijn er nog wel een paar voorbeelden te bedenken.

Wat me hier opvalt in tegenstelling tot elders is dat de overheid hierin niets doet. Nog niet eens stimuleert. Laat staan samenwerkt. Dat is opmerkelijk. Juist voor een plaatselijke bevolking waarvan het merendeel een behoudend karakter heeft. Het is wel jammer, omdat door de sloopdrang zo weinig overblijft van wat de vorige generaties hebben nagelaten. Je zou het zelfs een stukje minachting van ons voorgeslacht kunnen noemen.

Dick de Jong

Voorbeeld van fraai hergebruik: hotel de Zwaan.

VERGETEN WOORDEN

Oudere mensen gebruiken nog wel eens de uitdrukking 'door de dirkendons gaan'. Daarmee wordt bedoeld dat je ergens doorheen moet: door de spreekwoordelijke zure appel bijvoorbeeld. Soms wordt het iets gewijzigd in: door de kedons heen. Deze, of vrijwel identieke uitdrukkingen werden ook in andere streken gebruikt, met name in Noord-Brabant en Vlaanderen. Het is dan ook te vinden in het woordenboek van de Brabantse dialecten. In alle gevallen is het een verbastering van 'door de cordons gaan'. Een cordon is een keten van mensen, militaire posten of schepen die een plaats omringen om deze te omsingelen of te bewaken. Het is niet moeilijk voor te stellen dat iets of iemand daar niet gemakkelijk doorheen komt. Daar is moed

en doorzetting voor nodig. In ieders leven komt wel een moment dat je 'door de cordons' moet, of zo je wilt: 'door de dirkendons'.

De praktijk wijst meestal uit dat dit minder donzig is dan deze uitdrukking doet vermoeden.

VERBEELDING

Op het Raadhuisplein staat een beeldhouwwerk. De Zalmvisser, kreeg het mee als titel. De maker van dit beeld is Marcus Ravenswaay uit Gorcum, later Hoogblokland (1925-2003). Het is destijds ter gelegenheid van een lustrum door toen nog geheten Scheepswerf De Merwede geschonken aan de bewoners van Hardinxveld-Giessendam. Het werd onthuld in de Stationsdwarstraat, die toen nog Raadhuisstraat heette, maar een andere naam moest krijgen, omdat het adres voor het nieuwe gemeentehuis Raadhuisplein moest gaan worden, wat teveel leek op die oude naam, aldus de toenmalige PTT-er in de Straatnamencommissie. Toen het gemeentehuis verhuisde, verhuisde het beeldhouwwerk mee. Het beeld is altijd wat controversieel geweest. De Boven-Hardinxveldse vrouwen van de vissers bemoeiden zich niet met de functie-uitoefening van hun man. Een visser zal altijd zijn roeiriemen in de boot laten, want als hij snel moet uitvaren zal hij ze direct voor het grijpen moeten hebben. Zalm wordt als deze voor de verkoop op het dijktaf ten toon wordt gesteld, krimp geslagen. Als de vis later voor het transport een mand in gaat zal deze daar dus voor dood in liggen. Maar aan de andere kant: dat is de vrijheid van de beeldend kunstenaar. Hij maakt het beeld zoals hij dat ziet...

'de zalmvisser'

HEIKELIGHEDEN

Eén van de dingen waar Stichting Dorpsbehoud zich mee bezig houdt, is de lijst van gemeentelijke- en rijksmonumenten. Deze panden hebben een belangrijke cultuurhistorische waarde en zijn daarom deels voorzien van een informatief schildje. Al enige tijd is zij voornemens deze bebording te completeren, en de bestaande bordjes (die door weersinvloeden en slijtage zijn aangetast) te vervangen door exemplaren van betere kwaliteit. Tegelijkertijd wil zij hierbij ook de beeldhouwwerken waar nu geen bordje bij staat betrekken. Maar helaas, de stichting beschikt niet over inkomsten en is daarom afhankelijk van sponsoring en bijdragen van derden. Zij heeft dan ook al enige mogelijke gulle gevers benaderd, maar tot nu toe helaas vruchteloos. Moraal van deze (sombere) boodschap? Informatie is niet voor niets, en ook niet gratis! Wie oren heeft om te horen...

MIJN DORP

'Rienus de één-arm'

Eerlijk gezegd houd ik niet zo van televisiekijken. Dat was vroeger al zo. Maar één van de dingen waar ik wél voor ging zitten was een programma als 'Showroom' of 'de Stoel'. Over mensen die niet 'doorsnee' waren en een bijzondere manier van leven hadden. Misschien dat het daardoor kwam dat 'Rienus de één-arm' me zo fascineerde. Zo iemand in je eigen dorp! Natuurlijk was 'de Eén-arm' niet zijn echte naam: in de volksmond werd hij zo genoemd omdat hij één arm miste. Die had hij verloren toen hij als

jongeman op een baggerschip werkte. Op volle zee, in de buurt van Australië, werd die arm door een ongeluk afgerukt. Maar om nou te zeggen dat Rien

Rien: een echte (levens-)kunstenaar.

invalide was... Alles deed hij met die ene overgebleven arm. Hij had wel een prothese, maar die lag de meeste tijd ongebruikt in een hoek. Na het ongeluk kwam Rien rond 1970 op de Parallelweg wonen. In een prachtig oud boerenbedoeninkje, met een grote lap grond. Van het huis bewoonde hij slechts het achterhuis, omdat hij het voorhuis maar niks vond. Dat verhuurde hij later aan anderen. De grond bewerkte hij gedeeltelijk als moestuin; hij oogstte er zoveel van dat hij de winkel voor natuurvoeding mede bevoorradde. Verder was hij dol op dahlia's, die er overvloedig bloeiden. En verder? Verder was dat stuk grond zijn privé-natuurgebied. Een oase van groen. Het achterste gedeelte van zijn land bestemde hij namelijk voor de natuur, die mocht daar ongehinderd haar gang gaan. Een waar paradijs met wilde bloemen en struiken waar vogels en insecten een thuis vonden. Nestkasten onder de dakgoten en aan de muren van het huis herbergden kauwen, uilen, mezen. Bovendien bouwde Rien een volière, met een soort ingebouwde vogelkijkpost, van waaruit hij de vogels observeerde. Rien genoot van de rust en het vele wat de natuur hem schonk. Omdat het hem in zijn huis te onrustig werd met de huurders, kwam het zelfs zo ver dat hij op gegeven mo-

ment eigenhandig een houten onderkomen bouwde waar hij, midden in de 'rimboe' woonde. Een smal paadje langs een slootje, omzoomd door knotwilgen, leidde naar een eenvoudige hut, verstoken van luxe. Een stoel, tafel, bed en houtkachel, veel meer was er niet. Het slootje was zijn waterreservoir, kippen leverden eieren, een geit zorgde voor melk. 's Zomers zwom hij in de nabijgelegen Giessen. Hij schilderde, bouwde een oven waar hij handgemaakt keramiek in bakte en handelde wat in fietsen, koper enzovoort. Een man die niet meeding met de horden, maar bewust koos voor een leven zoals hij dat wilde, zelfs met een ernstige handicap. Anders dan de rest, eenvoudig, maar niet minder rijk! Want wie is er rijker dan hij die tevreden is en geniet van wat hem toebedeeld is? Die oog heeft voor de schoonheid in de dingen om hem heen? Zo leefde Rien, totdat, ja totdat de ziekte zijn intrede deed in zijn leven en hij vorig jaar zomer de 'weg ging van alle vlees'. Ons dorp verloor met hem een bescheiden, maar kleurrijk mens met een warm kloppend hart voor de schepping en mensen om hem heen. Een levenskunstenaar pur sang. En voor mij, die hem slechts zijdelings gekend heeft, is hij meer dan zo maar een zonderling als iemand van de televisie. Hij inspireert me, zelfs na zijn dood, om bewust rond te kijken, en zuinig te zijn op de mooie dingen om me heen, van de natuur die me omringt. Want genieten van schoonheid kun je ook als je geen privé-rimboe bezit...

Liesbeth Leenman

Rien met een bezoeker voor zijn houten huisje .

HOEVER GA JE?

In navolging van andere gemeenten heeft Hardinxveld-Giessendam het onderhoud van de drie rotondes in de gemeente laten sponsoren. Het resultaat daarvan is niet echt spectaculair te noemen. In den lande zie je voorbeelden waar een dergelijke sponsoring niet alleen geld - het aardse slijk - heeft opgeleverd, maar ook een belangrijk stuk verfraaiing. Misschien moet iemand de drie sponsoren eens gaan adviseren. Misschien moet dat de Stichting Dorpsbehoud wel zijn.

Toch is een dergelijke sponsoring niet nieuw. In een krantenartikel uit 1993 blijkt dat een toenmalige leverancier van straatnaamborden ook bemiddelde bij de sponsoring van die borden. Behalve de straatnaam komt er dan ook een stukje reclame op dat bord. Een voorbeeld treft u hier onder aan.

AL UW GEHOORPROBLEMEN ZIJN HEEL SNEL VOORBIJ	
VINCENT VAN GOGHSTRAAT	
Nederlands schilder – postimpressionist (1853-1890)	
	<p>EAR FOR ALL</p> <p>wij helpen u goed en discreet</p> <p>Willem de Witlaan 88</p> <p>9876 XX Rariteitenveen</p>

INDUSTRIEEL ERFGOED

NISSENHUT

Overal staan nissenhutten. Metalen gebouwen waarvan dak en muren uit één stuk bestaan. Enkele tientallen jaren terug zag je ze ook meer en meer overal komen. Nissenhutten. Fraai waren die golfplaatbarakken niet, maar ongetwijfeld functioneel. Laatst las ik in een boek iets over de uitvinding ervan.

Tijdens de eerste wereldoorlog was een tekort aan snel op te bouwen onderkomens voor de militaire troepen. De bestaande huisvesting in de directe

buurt van de loopgraven was grotendeels kapot gebombardeerd. De Noors-Canadese ingenieur Peter Norman Nissen diende in het geallieerde leger. Hij was kapitein bij de genietroepen in Frankrijk. Hij bouwde in die functie drie prototypen nieuwe onderkomens. Vervolgens vroeg hij in 1916 onder zijn eigen naam (de legerleiding vond de uitvinding te belangrijk om die alleen onder te brengen bij defensie, want dan zou de burgermaatschappij er niets mee kunnen) patent aan. Vandaar dat we nog steeds spreken over een **nissenhut**.

Het ronde dak baseerde Nissen op het dak van de schaatsbaan van de Queens Universiteit van Kingston, waar hij had gestudeerd. Het voordeel van dit halfronde dak was dat dit veel minder ondersteuning nodig had dan een recht dak.

Steeds schaarser in beeld: de nissenhut.

De standaard nissenhut heeft afmetingen van 8,2 x 4,9 meter en is 2,4 meter hoog. Ze werden oorspronkelijk gemaakt in Engeland en tegen het einde van de eerste wereldoorlog waren er al meer dan 100.000. Opbouwen gebeurde door zes man in vier uur tijd. Op de grond werd een regelwerk gelegd van houten balken. Op dit rooster werden de halfronde stalen ribben met bouten vastgemaakt. Daaraan de houten spanten, die weer met ribben aan elkaar vastgezet werden. Dan volgde de dunne stalen binnenwand, die aan de buitenkant werd geïsoleerd. Dan kwam de buitenwand en tenslotte werden aan de voor- en achterzijde schotten aangebracht, deuren en ramen.

DE SEIZOENEN DOOR

Weer of geen weer: de natuur gaat haar gang!

Typierend voor dit voorjaar: regen, regen, regen...

In volle glorie!

De begraafplaats, omzoomd door natuurlijke kant.

De bomen in de uiterwaarden houden zelfs in het voorjaar de voeten niet droog!

WILT U DE NIEUWSBRIEF OOK GRATIS ONTVANGEN?

STUUR UW E-MAILADRES NAAR

INFO@DORPSBEHOUD.NL

COLOFON

Redactie : Liesbeth Leenman
Tekst : Liesbeth Leenman en Dick de Jong
Foto's : Ewoud Klop, Liesbeth Leenman en anderen
Fotobewerking : Ewoud Klop

Secretariaat: Kerkweg 72, 3371 AG Hardinxveld-Giessendam
www.dorpsbehoudhg.nl info@dorpsbehoud.nl